

SAYI 9

KALSEDON

FANZİN

AGUSTOS 2025

Merhaba,
Karşınızdaki eserin bir vizyonu ve misyonu var. Belirlenmiş bu iki tanımın karşısında da aynı kelime yazmakta;
“SANAT!”
Neredeyse, “Evreka!” diye heyecanla bağırarak sokaklarda koşmanın ne demek olduğunu öğrendiğimiz fanzinimiz, her köşe başına coşkuyla tohumlar ekme çabamızdır. Çünkü sanat, şehirlerin soyut peyzajıdır.
Fanzin parayla satılmaz, değil; paha biçilmezdir. Körelmesini istemediğimiz dışa vurumların kesişim kümesidir ve kendine saklanan dışavurumlar kimse bakmazken dans etmek gibidir.
Gelin, şiirlerimizi, çizimlerimizi, yazılarımızı beraber ekelim. Mis gibi sanat koksun ulaştığımız her sokak, köşe başı. Herkesin dilinde yer etsin kalsedon taşı.
Güzel Günlere!
Kalsedon Fanzin

KALSEDON FANZİN

Yazı - Şiir - Çizim - Fotoğraf
Gönderimleriniz için

kalsedonfanzin@gmail.com

 [kalsedonfanzin](https://www.instagram.com/kalsedonfanzin)

Kendine, Dürüstlüğe ve Zihnin Oyunlarına Dair

Nedir zihnimi tetikleyen
Kabuller ve düşünceler neler?
Duyum akıyor,
Ve duyumlarla dolu
Her bir an.
Bir bulunma hali olarak yaşamak
Ve bir
yaşama hali olanağı olarak
Bulunma hali.
Eylemsiz gözlem,
Uçuculuk
Ve Keşifçilik —
Kalıcılığın değil, Sürekliliğin olasılığına gebe olan
Bir varoluş biçimi.

Ve bir varoluş biçimi olarak
'Saf Hâl' —
Kendine, dürüstlüğe ve zihnin oyunlarına dair.

Seyri koklamak,
Ya da rüzgarı yalamak.
Bir gibi kesin ve yakın bir yankı.
Sessizlik
Ve gökyüzü:
Daimi kavuşma noktası.
Akma hali,
Gökyüzünün uğultusuyla
Bir kavuşma hali olarak —
Bütünleşik bir gündür ömür.
Bir sahicilik hâli
Arayışı olarak
Süregelen,
Ve süregiden
Kendini
Yakın hislerle buluşturan..
“Hiç bir şey için yaşamak.”
İçimdeki ve dışımdaki
Derin yokluğu —
Hayat gibi,
Nefes gibi —
Çok özlemişim,
Ve içime çekmişim.

Sızlanmalar I: Göğsümde Gezinen Bi' Şeyler Var?

*"Am I really hard to please? Perhaps
I have such special needs I
wondered what was wrong with me"*

Saat 01.53. İstikamet belli: zehir zemberek bir uyku için debelenmeye evime gidiyorum. Cağaloğlu'nda ışıklar yanıp sönmeye dönmüş, korku nedir bilmeksizin ibre 103 km/h gösteriyor. En son, sarılıp ayrıldığımız gün yapmıştım bunu: ölümü kararlaştırdığım gün olacak takriben. Hospitalizasyonda on dört kedi, üç köpek... Aralarından bir tanesi var ki sabahı görsün diye umut ediyorum. Onu dene, bunu dene derken yedi gün geçmiş; gözlerindeki pırıltı duruyor. Üstüne düşülesi bir kedi çünkü gözleri sen gibi bakıyor.

Saat sabah 07.33. Gözlerimi yumalı üç saat olmuş yaklaşık. Bir yandan küfür kıyamet kopuyor içimde; bir yandan telefon çalmasaydı, göreceğim ve hatırlayacağım son rüyanın bu olmayacağını farkındalığıyla istemsiz bir huzur. Huzur ki ne huzur, bana dudak ısırtıyor. Dilimde yine akşamdan kalma bir şarkı. E bizim uyku yine piç oldu?

"Şarkılarda düşünmek seni bana getirmez ki"

Saat 23.40. Bir günü daha takvim yaprağından yırtmaya dakika sayıyoruz. Devam tedavileri tamam. Muayene odaları ve ameliyathane tamam. "Mutfaktaki fişleri çektik di' mi?" derken bir bildirim ansızın: seninle bir fotoğrafımız duruyor gözlerim önünde. Sevilen bir dosttan, özlenen bir geçmiş zamana dair bir kare. Tam üç yüz on beş gün oldu bir fotoğrafını görmeyeli. Yeri ve zamanı mı şimdi sence?

Sızlanıyoruz ya işte bunları yazarken saat 01.38. Bütün gün nereden baksan yine iki paketi hazmetmişiz. Sonu gelmez ölümlerin ya, yine bir can kaybetmişiz. Avcum kadar açık yaraya bi' portegü, bi' iplik... Her yarayı kapatırım gibi hissetmişim. He? Yok. Yaralar kapatılabiliyormuş da, uyanamayabiliyormuş her yarası dikilen uykusundan. Onu zaten tam şurada anlamalıydım: göğsüme açtığın karınca yuvalarını kapatınca, her şey bitecek zannetmişim.

Can Kalender

Can Kalender

İnsan Problemi

N'apacağız?

Evren belirsiz olduğu için hakikate asla vakıf olamayacağız; kendini, dağılmamak için bir arada tutmaya çalışan, su baloncuklarından oluşan hassas bir canlı gibi, neresini tutmasa orası uçup gidecek bir türüz. Onlar kaçacak, bulundukları yüzey ayıracak biz koruyor olsak bile. İşte bu kadar hassas durumumuz. İlk canlı olduğu an başladı Kıyamet Günü, Tanrı'nın evreni yarattığı yedinci vakit. Her bir gün, bir sonrakinin müjdesiydi; bugünün belirsizliği, ahir zamanda olduğumuz için. Bugün Tanrı yok.

Bizden beklenen görev şu şekildedir, ölmekte olan evren üzerinde varlığını arttırarak çözülmesini hızlandır. Belirsizlik, bizi böcek niyetine koyuyor, kainatın kanını emmemiz gerekiyor. Bu hususta bize bir kapı aralandı. Çoğalmamız için kendimizce; çürümeyecek, uzun süreli ortamlar oluşturmamız gerekiyor. Ceset üzerinde patlamayacak, olabildiğince sabit kalacak hava alanları. Umudumuzun ve trajedimizin kaynağı bu an. Doğamız, doğaya karşı mücadele etmek. İnsan türü sonsuz potansiyele sahiptir. Kağıt üstünde entropiye karşı en yüksek hayatta kalma şansı bulunan hayvandır. İnsan canlısının vakıf olabileceğlerinin bir üst sınırı olduğunu düşünmüyorum. Fakat aynı şekilde, doğa kanunlarının kendisiyle çatıştığımızdan, bir çok anlamda düşmanımız, ruh dediğimiz öz. Anamız evren usdışı olduğu için biz de irrasyoneliz. Öz ve kabuk çatışıyor. Canlı alem, hayatta kalmamızı söylüyor, cansız alem ise kendisine geri dönmemizi. Bu aile çatışması, İnsan Problemi'dir. Kanaatimce, dini inançlar ve bilim; sanat ve işlevsellik beraber var olmak zorunda. İnsan canlısı, bir uyum içerisinde, hem şapşal hem de ağırbaşlı olmalı. Zaten öyleyiz, fakat mal olduğumuzu reddetmeyi bırakmamız gerekiyor. Din hususunda, putperest inançların Tek Tanrılı inançlara yenildiği gibi, mevcut egemen Ateizm'in de zamanla bir forma oturacağını düşünüyorum. Şu anda Ateizm Ortaçağ'ındayız. Kendisinin en berbat dönemindeyiz. Yüzyıllar sonra insan canlıları; bu dönemimizi görecektir, yeni inanç sistemlerine daha sıkı sarılacaklardır, ya da Ateistik Felsefenin nasıl gelişmiş olduğunu kavramış olacaklardır. Evrenin yedinci günü elbet ki bitecek, yaratımın en fiyakalı canlısı, sekizinci günü tüm varoluşa açacak. İnsan canlısı ilelebet varolacaktır.

Tolga Ay

SABİT DİSKTEKİ KADIN

**ELEKTRONİK İLETİŞİMİN RAHATLIĞI, BİDAR ALEMİN
ACIMASIZLIĞINI ORTAYA KOYDU
PLASTİĞİN, BAKIRIN VE KAUÇUĞUN SARAHATI İÇİN
ACELEYLE TENİN BELİRSİZLİĞİNİ TERK ETTİ
METALLE KARIŞMIŞ ET PARÇALARI, ONU ECNEBİ BİR ŞEYE DÖNÜŞTÜRDÜ
MAKİNA İÇİN FAZLA İNSAN, HALKA KARIŞMAK İÇİN FAZLA BİGANE
ZİHNİ, HAKİKAT İLE KİRLENDİKÇE
YALDIZLI KAFESİNDEN, ALEMİN KARARISINI İZLİYOR**

@yourneighbortoasty

Tolga Ay

içimim içime sığmadığı günleri iyiye yorardım
can çıkıklığını yoruldum demeyi öğrenince anladım
içimde kalmasın
bir vazgeçiş olarak: bakamayış
merak ettikleriniz ve etmediklerinizle!
size takdim edeyim kendimi

TAKDİM 1:

bedel eğitimi derslerine katılmazdım hiç
izlerdim gelip giden filizleri
ham beden tohumu ekiyoruz önce
sonra görünmez oluyor örümcek bacakların ağrısı
bakanlık onaylı her şeyin hissiyatı ağlarımın kırk öte ey dostlar
yoksulluk gelirin bile altında yaratıyor
atarlı giderli bütün tanrılar
yalnızlık!
hele o yalnızlık, tek başına olmaktan bi fazlası

TAKDİM 2:

tişörtümden meme uçlarım görünmesin diye uğraştığımdan kalbim ortada kaldı
yayın organı olmakla mükellef
baskılı tişörtler giyerdik çocukken
çizgi diziler bile baskı görmüş inanır mısınız
kaç yıkamaya renk atar kahramanlarımız?
alıcılarınızın ayarları ile oynamayın, karıncalı görünüşümdür en net halim
uyuştuğu zaman pembe dizim üstüne basarım ezilir bütün yoksul kesim.
kapitaldir biraz hissetmemiz oysa
hayat insanlığın kazanmasına değecek bişey değil!

Deniz D. Sonat

Bir Ağıt Yakılır

Bu nasıl bir dünyadır sayın okur, duymuyor musun çığlıkları?
Okumuş bir sığata benziyorsun sıkı dur
Limelense de etlerimiz, kokumuz alelaide bir kentlinin yüzünü buruşursa da
Toprağımız susuz kalsa, zincirlense de bileklerimiz
Bir umuttur vardır vücudunun parmak koyduğum herhangi bir coğrafyasında
Biliyorum türükmek geçer içinden adımlı ağızına aldığında
Kızgınlaşır yaamur bir sinek ölüsünü yıkıyor kadar
Yumruum bir putu devirecekmiş gibi aynaya çatar damarlarını
İsa babasına hesap sorar
Çok uzağında yıldızlar büyür göğümün
Omuzlarında bir ağıt yakılır kahkahalarımın
Bir kedi kan emer ölü anasının memesinden
Okur, İsa'nın babası hala yaşıyor mu der
Uçurum arar göğsümdeki güvercinler
Çünkü kav düşmüştür yoz kavimlerin nefesinden
Saat bu saat olduğu vakit tüm hırsım durur
Durur artık damarlarımdaki nostalgia
Kurtulur mevim karanlığın bacak arasından
Şehrin çocukları sakallanır
İsa mutlaka akşam yemeğe çağırır
Bir tek annem güdüyor düşlerimin kıyısını
Suçsuzluğum onun gözlerinde arsızlaşıyor
Ağızımı dayamak için koşuyorum şehrin namlusuna
Ağlak suratlı ordular içiyorum kana, kana değişiyor ya
alnım bir kere
Kırvatın barut kokan düşüncesi çevriliyor ruhuma
Yaşamsa, onu anlatılmaya değer kılan
Emanetten pay biçip süründüğüm küf sesi
Kapının ardı gurbettir diyor onu tanıyan
Vergilerden ülserden ve ülserden geri kalan
Eğer öyleyse çiğneyin beni
Kalem izlerim mavzerleri gecelere dokumadan
Biliyorsun Hep noksan kalıyor kurşunun değdiği
Çünkü biliyorsun sessizliğimizde kaç ceset yüzdüğünü
Ve biliyorsun
İsa'nın babasını
çoktan öldürdüğünü

Eren Dertli

Pek Kısa Özet

Birle biri toplayıp bir bulduğun topraklardasın. Başka birler toplanıp birileri olmuş, senin iki olmanı istemezler. İki olanın üç olması an meselesidir çünkü. Bilen bilir, üçten sonrası sayılmaz; gelene, “Hoş geldin,” denir.

Birileri birlerle uğraşadursun, birler biraz eksilsin, küsuratlara kalsınlar. Küsürleri toplayıp biriyle bir olup birden iki yapmaya çalışsın, ömrü çürüsün. Kokusuna kendi bile dayanamasın, binalarına ışık bile girmesin. Of, etsin; puf, etsin, “Hayat,” desin sitemle, salıversin vücudundaki tüm canlılığı, “Yalnız geldik, yalnız gidiyoruz bu hayattan,” desin. Her koyun kendi bacağından asılsın da peki kasap kim? Kimse kim, sorulmasın.

Yirminde ölüp yetmişinde gömülmen an meselesiyken birler çarpılsın, bir bulunsun. Çarpılır bölünürsen işte böyle bir kalırsın. Halbuki tek renk değil ki bu hayat. Gökkuşağının sekiz rengi vardır, iki renkli gökkuşağı mı olur; biri yeşil biri sarı. Hani nerede mor, nerede kırmızı?

Hesap kitaptan, ortak paydadan uzak hayatları aşağılamak düzenin ilk ve tek kuralıdır. Geri kalan kuralların hepsini birileri bir başkası uysun diye koyar. Bu kurallardan sıyrılmanın tek yolu denetçisi olmaktır. Polis kırmızıda geçebilir, avukat alkollü araba kullanabilir, gazeteci fonlu haber yazabilir, tacir istediği oranda kâr elde edebilir. Yeter ki kural koyanla bir olsun.

Herkes ister ki devran kendine dönsün; alsın rüzgârını arkasına, yüzdürsün gemisini yasak topraklarda. İçgüdülerine teslim birileriyle birler yaşamaya çalışsın. Görünen köy kılavuz ister buralarda. Kılavuz tanış da olsun, uzak yollardan dolandırmasın. Kendinden versin, kendini adasın. Çok para da istemesin ama el mahkûm olursa, isterse de bizimki alsın; yabancıya gitmesin. Ne de olsa gavur hizmet için vardır ama sorsan bizde kölelik yasaktır. İsyan edemeyen robot arzusu da bundandır.

Bütün bunlar sebebin olur, sonra da dersin, “Büydük ve kirlendi dünya!”. Hadi be oradan! Her bir anlatı senden pasifize olmanı, biat topluluklarına dahil olmanı isterken tabii ki diyeceğin şu olmalı:

-Hasiktir oradan!

Bir başka sen, bir başka biz mümkünken değişmeyecek tek şey sabah kalkıp iyi biri olmak için mücadele vereceğine dair sözün olmalı. Öteki yanağını dönen İsa halt etmiş; hiçbir şey olamayan en kısa yoldan kahraman olmak ister. Kindar olmak, akılda tutmak, bir ömür yaşamak zor olandır. Hesabı kitabı da bu yüzden tartışılır. Yaralarıyla yaşlanmış aslanın gözünün içine kimse dik dik bakamaz. Şehitlik de bu yüzden en kutsal makamdır.

Mübin Küçükoğlu

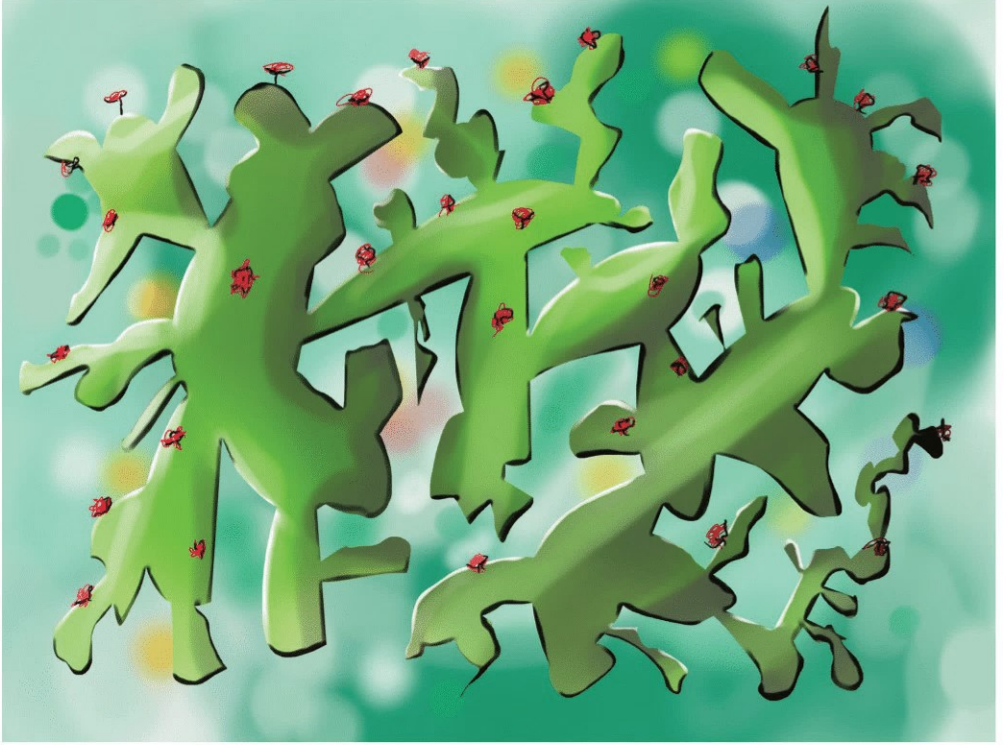

Eda Sakoğlu

Ellie Tanrıçası Obeliski

merinos yapağısı
saçların kuşaklara dolanır
için için, içeri, içermeler
ibrikten dökülen milenyum
benim dünyamda tekabülü
bir kelebeğin kanatlarını çırpışı
antik bir zaman yolculuğu
tenin ve tinin ikirciği
tutuşur grejuva ateşini andıran
yanardağdan boşalırcasına
tutuşuruz bir marinada eskaza
ömrümün lale çılgınlığı aşkı
üç gündüze iki gece düşer
öylesine çiğ, öylesine masumane
tıpkı evvelden bir panflüt ezgisini çağırıştırır
aylaka vesselam, hayyam'dan rubai armağan
en'lerin düşü aynı kadehte düşe kalka sahnelenir
kısılmış dudaklar ve dişlerin arasında bir nefes fısıltı
ve bir balkon tanıklık eder nikotin ile öpüşün trampasına
fokur fokur yürek kazanları
harlı ateş cümbüşlerinde açık seçik zihinle
alíze mevsimim kapımı çalar
ana yüreği kalpler dante'nin cehennemine eş değer
yılğınlığa boyun eğmiş bir yengeç rolündeyim
kılgıyı gerektiriyor kinetikten ısıya dönen enerjim
tanrıçanın eriyen vücudundan istiridye incileri çisenti
son kez duymak istedi kulaklarım: bis! bis!
ve ben
ben imkansızlık neymiş, şimdi bildim...

Bekirhan Aşgenaz

Ahmet M. Küçükoğlu

Bir Sonraki Hayatımda Yaşayacağıma Söz Ver

bunu yaparsan artık bana anne deme -diyen biri-
her sabah kalkıp düğmeden gözlerimi öpen kişiyle aynıydı
küçüklüğümde beri ellerini kambur göğsümde gezdiren/
-yani, yorgunluktan solumayı unutmuş bir göğüs, ne kadar göğüs olabilirse-
o kadar verebiliyorum nefesimi ve tutabiliyorum -göğsümde-
tutabiliyorum!
tanrım, belki de tutabildiğim tek şey
-tutunmayı unutmuş ellerimdir-

daha önce de söylemiştim
daha öncede bu yoldan geçmiştim
-ayağıma takılan hıçkırıklarımla-
neden pes etmeye bu kadar meyillisin demişti bana
daha kolay ve/ daha az cesaret gerektiren bir eylem olduğu için derken bile
-devam etmeyi göze alan biri-
ne kadar kararlı olursa,
ben de o kadar kararlıyım diyorum tanrıya

susmaya yemin etmek istiyorum/ iyileşmeye giden yolun
buradan geçtiğine eminim
ama yolu bir türlü bulamıyorum
susmuş olmanın temkini -sanki oracıkta alıkoyuyor beni-
sabahları izlediğim belgeseldeki herhangi yüzler kadar tanıdığım kendime ama/
en çok senin ağaçlı yollarında kendime rastlamıştım tanrım
sen de beni ilk kez orada görmüştün ve
-gözlerime bakıp çocukluğumu yakmak isteyen,
buna yeltenen sendin-
-itiraf et-
o çocukluğu bana yazarken senin bile için acıdı ama ses edemedin
tüm melekler birlik olup dediklerini yaparken
yedi yaşındaki halimin orada öylece kanlar içinde yatışı senin bile içini delmişti
---benim kadar delemeydi ama denedin---
-itiraf et-
belki de en fazla sen sevdin beni ama yanıldın
-itiraf et-
bu sevgiyi nefret sanan da bendim ama korktum
-itiraf ediyorum-
çocukluğumu her yakmak isteyişinde ona sarılıp bırakmayan bendim ama/
sen şeytan sandın

şimdi söz ver bana,
o duvar dibine çömeliş kendimi karınca yuvalarında ararken,
ellerimden tutup bir sonraki hayatıma uyandıracaksın beni
söz ver
bir sonraki hayatımda yaşatacaksın beni

Eda Sakoğlu

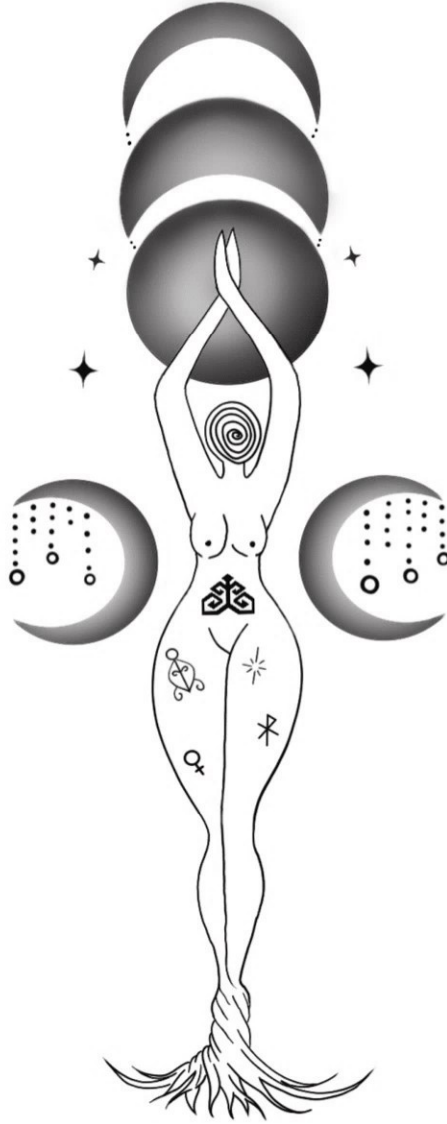

Eda Sakoğlu

Tanrıya Sorgulama - Hiçlik Terazisi

Tanrı sevdiğine neden acı göndersin? Kendine çekmek için midir ölümle? O zaman neden günahdır tüm dinlerde intihar? Acıyla mıdır ki insanın yaratılışı, özüne dönüş çabası bununla başlar. Neden ağlayarak başlar ve biter bu hayat? Bir meyvenin acısını, ataların günahını bütün varoluşun ödemesi acının tarifi midir aslında? Varoluşun seçimi yokken geç seçilen yollar neden kendi sonunu getirir? Bu sonun bile, sonsuz denen acıyı getirmesi nasıl bir adalettir? Mutlak görülen teraziler bu kadar ürkek midir? Bu kopan hayatlar kime emanettir? Düşen yıldızlar nereye gider, hiçlik var mıdır aslında? Kaybolan hikayelerin var mıdır yeri gaipten gelen kitaplarda? İrade dediğin nedir, kutsal bir benliğin yolunda seyreliip kaybolmak mı? Yoksa bunu reddedip bilinmeyen bir reddedilişe teslim olmak mı? Kabullenişle gelen kurtuluş zararı ortadan kaldırır mı ki kabullenmemek varlığına bir fayda sağlar mı? Tanrı bile acaba, sahip midir saf mutluluğa? İnsan ise bu karanlıkta, sahip olabilir mi tek bir an zerre kadar saflığa?

Hatice Kübra Taşkent

Hatice Kübra Taşkent

Ateşin Yazgısı

Bazı insanlar doğmaz, kendini yakarak var eder. Ben onlardanım. Ateşi dışarıda değil, içimde aradım. Yanmayı göze aldım, çünkü başka türlü kabuklarımı kıramazdım.

Dışarıdan bakınca sessizdim. Ama içimde, taş duvarların ardında durmaksızın devinen bir ateş vardı. Kimse görmedi, çünkü çoğu insan sadece yangını izler; alevin doğduğu yeri merak etmez.

İçimde yanarı kimse bilmedi; sadece küllerimi süpürdüler.

Ben kendime tutkundum. Tutkunluğum yüzünden tutuştum. Olduğum hâle değil, olabileceğim hâle. Her seferinde biraz daha yanarak... Biraz daha yaklaşarak... Kendimi kurmaktan, kendimi yıkmaktan hiç vazgeçemedim. Bazı insanlar sever, ben dönüşürüm.

Kimi zaman geceye sarıldım. Çünkü en sessiz anlarda en yüksek sesimi duydum. Yalnızlığım bile yandı; o bile dayanamadı bu iç ateşine. Ve ben, kendi küllerimin üstünde yürümeyi öğrendim.

İnsan, kendi küllerinden başka iz bırakmazsa gerçekten yaşamış sayılmaz.

Kendimden vazgeçtiğim anlarda bile içimde bir kıvılcım kalırdı. Küçük, sabırlı ve inatçı bir kıvılcım. O kıvılcım bana hep şunu fısıldadı: "Bitmedin. Henüz başlamadın bile."

Kendimle yüz yüze durduğum, suskunluğun ölüm gibi geldiği o an... Orada yandım. Sadece tenim değil, benliğim tutuştu. Ve geri dönemedim.

Bazı dönüşler yoktur; sadece küllerin yönü değişir.

İçimdeki her belki, her neden, her keşke yanarak şekil değiştirdi. Tutkuya dönüştü. Özlemlerim ateşe, korkularım küllere... Kendime dair ne varsa ya yandı ya da yeniden yazıldı. Kendimi yaktım ve yeniden yazdım.

Kendimi seyrederken, bir başkası gibi değil; tam içinden bakarak izledim kül oluşumu. Ve o an fark ettim: Ben yanarken güzelleşiyordum. Güzelliğim, kül oluşumdandı.

Ateş sadece yok etmez, yeniden şekillendirir. Şekilleniyordu her tarafım.

Ateş sadece yakan değil, ayırandır da. Gerçek olanla olmayanı, kalacakla gidecek olanı... Her yanışımda bir parçam eksildi; ama o eksilikte başka bir ben yeşerdi. Çünkü bazen tamamlanmak değil, eksilerek öz görmek gerekir.

Küllerimi taşıyan rüzgârlar oldu. Bazısı dağıttı beni, bazısı başka yerlere savurdu. Ama her savruluş bir iz bıraktı. Ben o izlerden yürüyerek geldim buraya. Bir bütün değilim belki, ama bütün izlerimle kendimim.

Ve şimdi biliyorum, Yanmak, bir son değil. Yanmak, yeniden yazılmanın ilk hâlidir. Ben o yazgıyı kabul ettim. Çünkü benim kaderim, bir kıvılcımla başladı. Ve her cümlem, o kıvılcımın yankısı.

Ben kendimi, kendi ateşimde pişirdim. Ve her yanıшта bir adım daha yaklaştım aslıma.

Şimdi elimde sadece küllerim var. Ama onlar boş değil. Kokusunda anılar,
dokusunda sabır, ağırlığında değişim var.
Ve hâlâ sıcacıklar. Hâlâ, o ilk kıvılcımın izini taşıyorlar.
Küllerim, içimde hâlâ ateşi taşıyan tek yer.
Ben artık yanmaktan korkmuyorum. Çünkü biliyorum. Her alev, beni biraz daha
bana yaklaştırıyor.
Yazdıkça yanıyorum. Her kelime, her satır, içimdeki ateşi biraz daha büyütüyor,
biraz daha yakıyor. Ve ben, yanarken yazıyorum. Yazdıkça var oluyorum.

Berfin Yoldaş

Ahmet M. Küçüköğlu

Emine.

Sessizdi. Konuşsa dinleyecek biri var mıydı sanki?

Yıllarını yemek yapmaya, çocuk bakmaya, ev temizlemeye, insanları memnun etmeye adanmıştı. Kendini adadığı her şey sonunda görevi haline gelmiş, her memnuniyetsizlikte sırtına yük binmişti. Belki de bu yük sebebiyle yaşı ilerledikçe sırtı bükülmüş, hafif kamburu çıkmıştı.

Pembe yanaklı, mavi gözlü, kumral, kilolu bir kızdı. Kilosunu iştahına değil de ziyan olmasın diye yediği yemeklere borçluydu. Zaman acımasızdı; önce yanaklarının pembesini çaldı sonra parlak gözlerinin önüne buğulu bir perde indi. Adı vardı, sesi yoktu.

Aşık olmadı hiç, olamadı. Babasından korkusuna, babasının uygun gördüğü kişiyle evlendi. Ona seçim hakkı verilmedi çünkü aile büyüklerine bakması için "uysal kız" olarak o seçildi. Başkalarının çizdiği doğrultuda edindi doğrularını. Bir babanın kızı, bir kocanın karısı, en sonunda bir oğlun anası oldu; başka vasıfları yakıştıramadı kimse ona, o da kendine bunları yakıştırdı zamanla. Zaman acımasızdı; önce babasını, sonra kocasını aldı elinden. Kendi de oğluna veda etti sonunda.

Okuma yazması yoktu, yalan yanlış öğrendiği dualar ile kılardı beş vakit namazını. Duasını asla aksatmazdı, kulaktan dolma kıssaları tek seferde aklına yer eder ve anlatmak için kendisini dinleyecek birileri olsun diye bekler dururdu. Dünyanın en uzun bekleyişi onundu. Kalabalıklar içinde insan bekleyip durdu. Öyküleri vardı da dinleyeni yoktu.

İşi çoktu, aynı günde hem ekmek yapar hem dama çıkar hem su taşırdı. Bunları yapabildiği için mi yapıyordu yoksa yapmak zorunda olduğu için mi? Bilmiyordu. Her geçen gün bir yük daha eklendi sırtına, hepsi bu. İtiraz etmiyor, ne dense yapıyordu. İnsanlar da ona ne çok şey diyordu. O dinledi insanları, yaptı durdu... Bir kere yapmam dese muhtemelen dünya kötüsü olurdu.

Kendi kendine konuşmaya başladı zaman aktıkça. Vazgeçti dinleyecek biri aramaktan. "Madem ben dinliyorum herkesi, kendimi de dinlerim!" Dedi. Kendi söyledi, kendi dinledi...

Kısır döngüye girdi söyledikleri, unutmaya başladı kendi ile olan konuşmalarını. Önce oğlunu unuttu Emine, her gördüğünde bu adam kim diye çığlıklar atmaya başladı, kocasını aradı evde ama bulamadı.

Sonra kocasını da unuttu Emine; sorsan on beş derdi, aynada yetmiş beş olduğunu görse bile idrak edemez, ara ara estikçe babasını sorardı sadece.

En sonunda anam diye ağlamaya başladı Emine; babasını, kocasını, oğlunu unuttu. Yeni yetme bir bebekken ölen anasını görmeye başladı sadece, onu sayıkladı. Bir gece "Anam..."Diye yattı. Kalkmadı.

Tenzile Simge Batdal

“Bir Bela İptila”

Eyvah

Yanmış gönlün güzel vatanı
Kimsesiz kalmış reva mıdır ?
Söyle, bu hal-i vahşet mi yoksa
Dehşetengiz bir istila mıdır ?

Soyulmuş vicdanın, zamanın böylesinde
Yaşamın yükü, ölümden ağır mıdır ?
Kalanlar, şarkı söyler gidenlere
Mezarlar neden sessiz, gidenler sağır mıdır ?

Kalemin kanı akar bileklerimden
Dilsiz kağıt hep ıslak mıdır ?
Kamaşır dişlerim, bu bela iptiladan
Ruhum kana müptela mıdır ?

Can çekişir merhamet acılar içinde
Gözler bu manzaraya ikna mıdır ?
Bilinen bütün zamanın dışında
Acısız bir diyar, sahiden var mıdır ?

Direnir hayatın ateşine gönlüm
Kora tutuşmak, derdime deva mıdır ?
Tarihe böyle kazınır belki ömrüm¹⁹
Beni diri tutan, böyle bir sevda mıdır .

Kayra Özdemir

Haya Makki

Mete
Can Kalender
Mübin Küçükoğlu
Eren Dertli
Eda Sakoğlu
Kayra Özdemir

Tenzile Simge Batdal
Tolga Ay
Berfin Yoldaş
Deniz D. Sonat
Hatice Kübra Taşkent
Tenzile Simge Batdal

Çizimler: Eda Sakoğlu

Can Kalender

Hatice Kübra Taşkent

Tolga Ay

A. Münib Küçükoğlu

Fotoğraf: Haya Makki

Kapak: Eda Sakoğlu

